

Скажи коханню ТАК

Ця історія кохання просякнута інтимними сценами, пристрасстю, бажанням і насолодою один одним. Галина пізнає себе як жінка, а Максим - той чоловік, котрий здатний її розкрити. Жодної грубості чи зайвої вульгарності, адже близькість між двома людьми - це чаклунство, це магія, яка здатна розкрити наш внутрішній світ, зробити нас повноцінними й щасливими.

Хочете, щоб у вашому житті панували пристрассть і бажання? Тоді віддайтеся цій історії та дозвольте насолоді заволодіти вами!

КАТЕРИНА
ДОМАНСЬКА

Скажи
коханню
ТАК

КАТЕРИНА ДОМАНСЬКА

Скажи коханню ТАК

Еротичний роман

Тернопіль
Видавець Тарас Вашків
2023

УДК 821.161.2(477)'06-31
Д 66

Доманська, Катерина

Д 66 Скажи коханню ТАК / Катерина Доманська. Тернопіль:
Видавець Тарас Вашків, 2023. – 252 с.

ISBN 978-617-8069-18-6 (PDF)

Ця історія кохання просякнута інтимними сценами, пристрасстю, бажанням і насолодою один одним. Галина пізнає себе як жінка, а Максим – той чоловік, котрий здатний її розкрити. Жодної грубості чи зайвої вульгарності, адже близькість між двома людьми – це чаклунство, це магія, яка здатна розкрити наш внутрішній світ, зробити нас повноцінними й щасливими.

Хочете, щоб у вашому житті панували пристрассть і бажання? Тоді віддайтеся цій історії та дозвольте насолоді заволодіти вами!

УДК 821.161.2(477)'06-31

Видавець Тарас Вашків

Адреса видавця: вул. Торговиця, 28, кв. 97, м. Тернопіль, 46008, Україна

E-mail: vashkivt@gmail.com. Telegram, Viber, WhatsApp: +380506646919

Тел. +380-50-664-69-19

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК №7855 від 15.06.2023.

© Доманська К. В., 2023

© Видавець Тарас Вашків,

виключна ліцензія на видання

на платформі Amazon,

оригінал-макет, 2023

ISBN 978-617-8069-18-6

Зміст

1.....	8
2.....	13
3.....	18
4.....	29
5.....	38
6.....	48
7.....	51
8.....	56
9.....	60
10.....	65
11.....	70
12.....	71
13.....	79
14.....	84
15.....	90
16.....	93
17.....	101
18.....	107
19.....	109
20.....	114
21.....	121
22.....	129
23.....	136
24.....	139

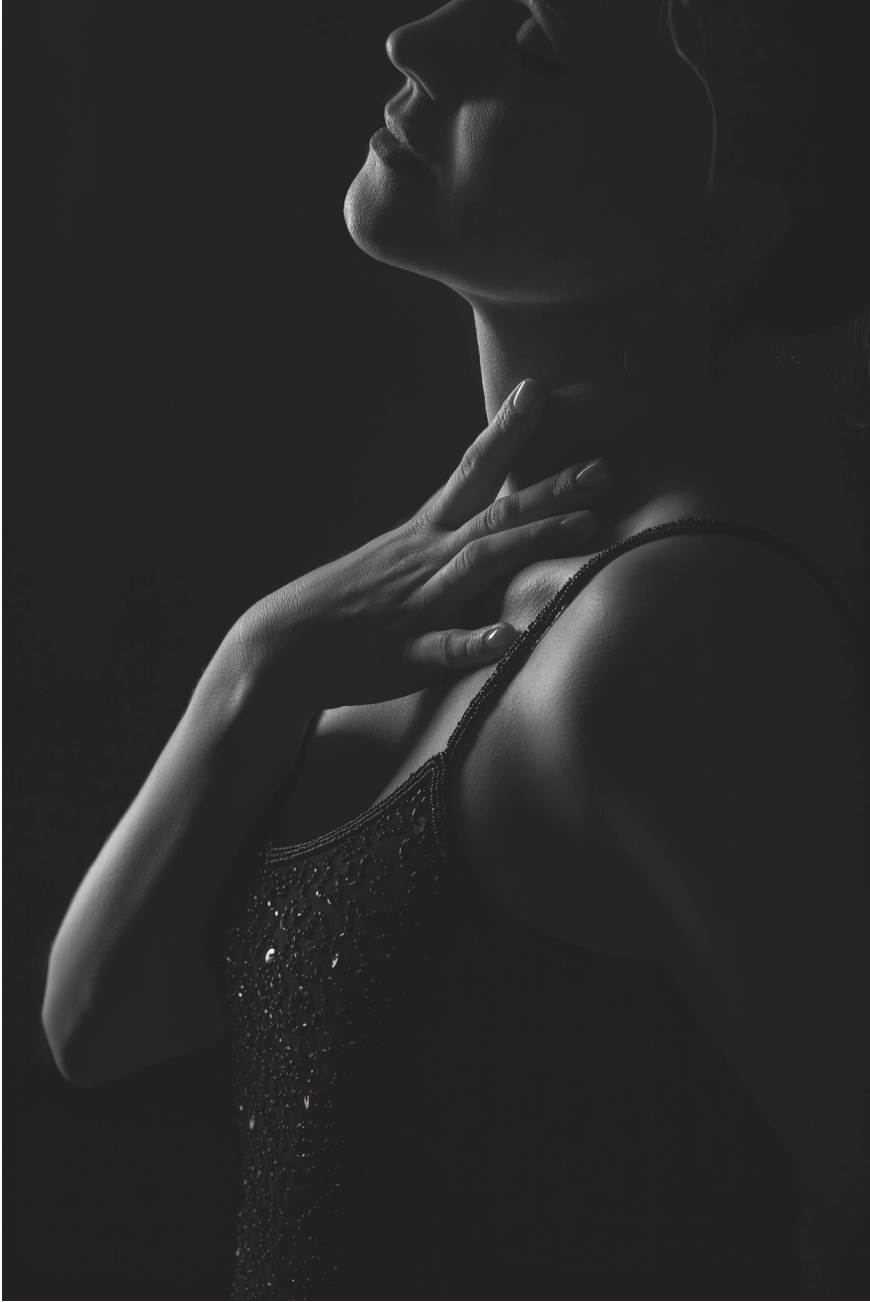
25.....	150
26.....	155
27.....	170
28.....	184
29.....	189
30.....	192
31.....	194
32.....	196
33.....	209
34.....	213
35.....	217
36.....	222
37.....	224
38.....	226
39.....	235
40.....	238
41.....	243
42.....	245
Епілог.....	250

Мій роман про вічне: про чоловіка й жінку, про їхню зустріч, кохання, прийняття себе та один одного. Моя книга про події, які нас вчать, змінюють, змушують думати та аналізувати. Про життя, котре веде нас за руку, даруючи можливості й навчаючи за допомогою втрат. Моя історія про думки, які наповнюють розум, роблячи нас мудрішими й глибшими. І, звичайно ж, моя книга про щастя. Щастя — як сенс нашого існування, те, чого ми невпинно прагнемо й чого хочемо досягти.

Тиша. Літня ніч дбайливо огортає прохолодою. Гладенька поверхня води ледь коливається, відбиваючи місячну доріжку. Юні дівочі стопи легко ковзають по вологому холодному піску, залишаючи на ньому свої сліди, й зупиняються біля самої води. Невеликі хвилі накочують і йдуть, непомітно торкаючись пальців. І ось вода вже омиває всю стопу, голублячи її, наче пристрасний і чуттєвий чоловік. Відчуття від дотику м'якої прохолоди поступово підіймаються вище, покриваючи мурашками ніжну шкіру. Вона заплющує очі, віддаючись своїм відчуттям і даруючи власне тіло пестошам відразу кількох коханців.

Місячне світло ніжно цілує її закриті повіки, гладить довге руде волосся, торкається, наче губами, тонкої шиї. Велелюбний і вільний у зухвалих поривах морський вітер забрав собі її тіло. Він покриває ніжним подувом її налиті бажанням груди, збуджує непомітним торканням живіт, владно обіймає за стегна. Дівчина здригається від відчуттів, які її заповнили. А вода продовжує огортати поцілунками чуттєві дівочі стопи. Збудження, якому вона віддалася і яке так довго було захищено всередині, наростає й тепер готове вирватися назовні, перетворивши юне тіло на оголений нерв. Вона відчуває ласки кожною клітиною своєї стомленої істоти.

Нічну тишу пронизує стогін, що вирвався з грудей. Вона глибоко та часто дихає. Хвилі задоволення й насолоди знову й знову пронизують її. До тям повертає солонуватий смак на губах — сльози. Сльози схованих образ, сльози очікувань і надій, сльози задоволення. Але яка різниця? Адже її тіло отримало те, чого так давно хотіло.

1

Гучна музика, спалахи світла, трохи алкоголю в крові та море людських тіл навколо, які намагаються рухатися в ритм музики. Якщо на мить заплющити очі (щоб не втратити рівновагу), то поринаєш в особливий стан — своєрідний транс, де весь цей світ, звук і рухи зливаються воедино. Мозок звільняється від контролю, тіло рухається у власному ритмі, віддаючись небаченим раніше бажанням. Я відчуваю легкість і свободу, просто танцюю, просто насолоджуюся.

Умикають пісню Таяни «Ейфорія» — цей її хіт ще більше заводить мене.

*А в нього була Божа іскра
І купа таємниць — любила їх вона.
І бачила щодня про нього сновидіння,
Яким він був шаленим і ніби трохи дивним...
Забула все на світі і у думках лиш вітер,
Сухими губами хотіла цілувати його!
І у полях його магнетизму
Закуталась хвилиною романтизму,
Аби сухими губами знову цілувати його!
Якось ейфорія у її грудях...*

Але щось заважає мені розслабитися. Це погляд — погляд чоловіка. Своєю сильною енергетикою він вибиває мене з танцювального трансу й повертає до себе увагу. Зазвичай, зустрічаючись очима, люди відвертаються, але ми ні: дивлюся на нього, а він на мене. Ми насолоджуємося, вивчаючи один одного. Танцюю для нього, танцюю для себе, й цей загадковий незнайомиць ловить мій зухвалий виклик.

Не можу сказати, що він вродливий, але його мужнє обличчя хочеться вивчати. Темне коротке волосся, чисто виголене

лице, вольове підборіддя, виразні вуста, а головне: шалено привабливий погляд мисливця. Помічаючи, що я з цікавістю його розглядаю, він підтягує губи в один бік, ніби знущаючись наді мною тією зухвалою посмішкою. Я відвертаюся. Але залишаючись танцювати спиною до незнайомця, відчуваю, як він дивиться й зжирає мене очима, наче я йому вже належу. Імовірно, це його дика натура — брати те, що хоче. Небезпечно й спокусливо одночасно. І все ж моє тіло вигинається й рухається особливо звабливо в підсвідомому бажанні володіти його увагою. Це наша гра. І вона все більше затягує нас обох.

Лунає повільна музика, і я відчуваю ззаду дотик чоловічих рук. Вони м'яко лягають мені на стегна, пробігають угору по руках, обіймають за плечі. Цей чоловік притискається до моєї спini, й ми рухаємось як одне ціле. Не бачачи його, я знаю — це ВІН. Наступної миті мій партнер розвертає мене до себе обличчям.

— Привіт, класно рухаєш дупцею!

Мої очі розширюються від подиву. Це геть не той хлопець, з яким ми щойно грайливо переглядалися. Але він вже обіймає мене за талію, притискає до себе, й ми продовжуємо танцювати. Та щойно глянувши через його плече, бачу вже знайоме обличчя, що зухвало сміється, помітивши мій подив і певне розчарування. Це обурює мене.

— Вибач, мені потрібно терміново відійти.

Я кидаю свого партнера й прямую до дамської кімнати. Проходжу повз цього усміненого нахабу, навіть не глянувши в його бік. Опинившись у жіночому просторі, дивлюся на себе в дзеркало: рум'янець на щоках і вогники в очах — приємно відчувати увагу чоловіків. Я трохи привела себе до ладу після спекотних танців, глянула й підморгнула власному віддзеркаленню — це додало впевненості.

Вийшовши зі свого тимчасового притулку, помічаю в холі ЙОГО. Цей привабливий чоловік сидить, широко розставивши ноги, на м'якому диванчику з кованими ручками й роздивляється риб в акваріумі поруч. Я впевнена: бічним зором він слідкує за мною, але не дивиться впритул — продовжує нашу німу гру. Незнайомець легенько торкається вказівним пальцем прозорого скла й веде ним за привабливою строкатою рибкою, а вона лякливо відпливає, думаючи, що її можуть упіймати. Як тільки чоловік прибирає палець, рибка знову повертається і торкається

ротом скла, шукаючи його уваги, й той знову дражнить її. Я заворожено слідкую за цим дійством, аж раптом він різко повертає голову й впивається в мене поглядом. Я здригаюся від несподіванки.

На вигляд йому близько тридцяти років, очі глибокого синього кольору зачаровують. Обличчя з ледве вловимою посмішкою виражає спокій і впевненість. Одягнений у темно-коричневі штани й світлу сорочку у велику клітку — все дуже стильно. Він продовжує дивитися, випробовуючи моє самовладання. Я сперлася на стіну в пошуках опори. Відчуття, що на мене розпочали полювання. Його мужнє тіло й ця внутрішня сила, що межує з тваринною дикістю, змушують тремтіти все всередині. Здається, повітря між нами наелектризоване. Я відчуваю, що збуджена, й він знає це, адже читає моє тіло краще за мене.

Незнайомець упевнено підводиться, йде прямо до мене, мовчки бере за руку й веде за собою. Чому я нічого не говорю, чому підкоряюся? Сама не можу зрозуміти... Ми виходимо у внутрішній дворик. Сьогодні тут мало відвідувачів. По периметру стоять столики, подекуди зайняті охочими провітритися й трохи подихати. Перетинаємо подвір'я та заходимо за літню сцену. Тут тихо й темно, ми захищені від людських очей, гучної музики та яскравого світла. Нашими мовчазними свідками можуть бути тільки річка, місяць і нічний вітерець, що дарує таку бажану прохолоду й свіжість.

Я вдивляюся в темні води Дніпра, немов шукаючи в них підтримку, впиваюся руками в кований паркан, що захищає нас від води. Пальці болять, але боюся відпустити — тільки мить відокремлює мене від цього привабливого й небезпечного чоловіка. Може, я ще зможу встояти?

Він наближається до мене ззаду (відчуваю його тепло), погладжує моє волосся, пропускаючи його між своїми пальцями, обіймає за плечі. Кожен дотик наче б'є струмом. І раптом розвертає до себе — так близько я його ще не бачила. Ці сині очі затакують мене у вир пристрасті: я відлітаю, розчиняюся й утрачаю контроль, ніби більше не належу собі. Незнайомець пестить пальцями моє тіло, вивчає та насолоджується ним, і воно з радістю відповідає йому взаємністю. Відчуваю, як до болю напружилися соски, відчуваю вологу між ногами, що наче хвилиною огортає моє тіло й забирає із собою, не питаючи згоди.

Він знову розвертає мене спиною до себе, і я з радістю хапаюся за рятувальну ковану огорожу — ноги не тримають. Чую, як він стягує штани та розриває упакування презерватива. Невже це я, невже це зі мною? Але збудженому чоловіку байдужі мої сумніви. Він піднімає мою спідницю, відсуває вбік стрінги й владно бере мене. Спочатку повільні, але глибокі, його поштовхи поступово стають наполегливішими й зухвалішими. З кожним разом я стискаю його все більше й більше, відчуття наповнення всередині зводить мене з розуму. З моїх грудей вириваються гучні стогони, але я не можу себе стримати. Він міцно тримає мене за стегна, контролюючи рухи наших тіл. Відчуваю на шиї глибоке уривчасте чоловіче дихання. І раптом у незнайомця вирвався низький рик. Ще кілька поштовхів — і мій коханець спокійно й стомлено пригорнувся до моєї спini.

У мені відбивається кожен удар його серця, ловлю цей чоловічий запах, дихаю з ним в одному ритмі. Чужий незнайомий чоловік раптом став таким близьким і бажаним. Це неможливо зрозуміти — це можна лише прожити!

Через кілька хвилин він відсторонюється, поправляє мій одяг, одягається сам. Розвертає до себе моє обличчя й пильно дивиться.

— Поцілуй мене.

Навіщо я це сказала? От дурненька. Але ж момент був такий чуттєвий.

— Я не цілую малознайомих дівчат.

— Що? Не цілуєш, але кохаєшся з ними?

— Крихітко, я просто трахнув тебе, тому що ми обидва цього хотіли.

Я не могла більше володіти собою, напруга далася в знаки, емоції раптово нахлинули, як повінь. Моя рука піднялася, щоб вмазати його по нахабній пиці, але він перехопив її і стиснув у своїй долоні:

— Не варто поводитися грубо, аби потім не шкодувати.

— Та я вже шкодую, що...

— Що піддалася своєму збудженню? Облиш, тобі було добре, так що нема про що шкодувати. До речі, ось моя візитівка. Можеш зателефонувати, якщо захочеш.

— Я маю дзвонити ТОБІ?

— Не повинна, але можеш. Я лише даю тобі вибір вчинити так, як ти хочеш. Не бачу в цьому нічого поганого.

— А чого хочеш ти?

— Це філософське питання. Однозначно, я не проти з тобою ще зустрітися.

— Треба ж, як мені пощастило, — сказала я не без іронії.

— Почастило чи ні — час покаже. Ось, тримай.

Він простягнув мені візитівку, на якій було тільки ім'я — «Максим» і телефон. Негусто з інформацією.

— І це все? Тільки ім'я та телефон?

— На мою думку, цілком достатньо для початку. А як тебе звати?

— Галина.

— Рідкісне ім'я в наші дні. Але мені подобається оригінальність. Ні з ким не переплутаю, — він усміхнувся, а я відчула, що знову закипаю. — Мені вже час, а ти — йди, потанцюй, скинь напругу.

Максим провів пальцями по моїй щоці, взяв за підборіддя й підняв моє обличчя.

— Бувай, Галино!

Я дивилася, як він віддаляється від мене, а всередині вирувало море почуттів: задоволення боролосся із сумнівом, насолода з осудом, радість із роздратуванням. Як же непросто в цьому розібратися!

2

Наступного дня, в суботу, я прокинулася досить пізно — ще б пак, після такої ночі. Відразу згадалося те шалене збудження й задоволення від перепихончику (інакше й не скажеш) з незнайомим чоловіком. Була величезна спокуса присудити власній персоні обвинувальний вирок. Але можу я хоч раз у житті дозволити собі зробити дурість, піддатися хвилиночній слабкості, а потім набратися хоробрості — не шкодувати про те, що сталося, й не звинувачувати себе?

Поснідавши й зробивши собі традиційну філіжанку кави, зручно влаштувалася в улюбленому кріслі. Ви помічали, який чудовий смак ранкової кави? Він особливий: такий повний і насичений, гіркий, але приносить задоволення, гарячий, але не обпалює, розливається по тілу хвилиною, даруючи насолоду. Наші рецептори, що відпочили за ніч, дарують нам повноту його смаку.

Так і моє тіло, стомлене тривалим очікуванням пестошів, керувало вчора моїми діями. Воно хотіло отримати й отримало. І не важливі тонкощі. Має значення лише задоволення.

Дивлюся у вікно — мрячить теплий червневий дощ. І мені захотілося прогулятися. Поблукати під великою парасолькою, вдихаючи прохолоду й свіжість, побути наодинці зі своїми думками. Уже за 30 хвилин я у своєму улюбленому парку. Він один із найстаріших у місті. Його високі дерева дихають історією. У їхній тіні легко сховатися від літньої спеки й насититися прохолодою. Хоча парку вже понад 200 років, він досі залишається одним із найулюбленіших місць для прогулянок містян. Можна усамітнитися в затишному містечку або на оглядовому майданчику помилуватися видом міста й річки Дніпро. А пройшовши містком на острів — прогулятися дикою прибережною територією, що поросла деревами й чагарниками. На одному з величезних каменів, які

сили природи недбало впустили у воду, можна влаштувати фотосесію.

Але сьогодні людей майже немає, і все ж таки хтось неспішно, як і я, гуляє під парасолькою, інші намагаються втекти від цих мізерних краплин у сховок. Але мені не важливі зараз навколишні, а важлива я.

У голову крадькома заповзли думки про мої останні стосунки. Так довго я забороняла собі думати про нього — чоловіка, котрого любила, якому вірила! Може саме зараз, самотньо блукаючи між дерев, що своєю міцною кроною дбайливо прагнуть захистити мене від негоди, час згадати? Може це можливість поглянути на минуле та його діячів без того важкого осуду, в полоні якого була моя душа? Може варто дозволити людям робити власний вибір і відпускати тих, хто хоче піти? Може не завадить і собі інколи просто дозволяти?..

Ми розлучилися минулої осені. Я пам'ятаю нашу останню зустріч з Богданом. Він був мовчазний і напружено стриманий. Це турбувало мене. Декілька разів поривався щось сказати й замовкав. Нарешті я не витримала:

— Що сталося, Богдане? Говори нарешті!

Глибокий вдих і повільний видих мого хлопця заповнили паузу напруженого мовчання. Його очі блукали в далині, аж поки різко й упевнено не зазирали в мої. Я відчула, що той погляд кольнув мене прямісінько в серце — гірке передчуття мурахами пробіглося по шкірі.

— Галино, ми не можемо зустрітися як раніше.

— А як можемо? Я тебе не розумію.

— Річ у тому, що я збираюся одружитися... з іншою дівчиною.

У мене наче забрали землю з-під ніг. Що він говорить?

— Як це — одружитися?

— У моєї родини певні фінансові труднощі, а батько цієї дівчини може допомогти. Це шлюб із розрахунку, але я не можу відмовитися. Зрозумій, моя сім'я завжди жила в достатку. Втратити все — рівносильно смерті. Я не належу лише собі. Вибач, Галино, — слова швидко вилітали з його вуст, так що я ледь хапалася за них своїм затьмареним розумом.

— Говориш, що робиш це заради сім'ї? Що за дурість! Тебе спонукають власні цінності й пріоритети.

— Хай так.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ